

findes af sundt og frisindet og levedygtigt i det danske Folk.

Medens de selv sidder paa Bukken og knalder lystig med Pisen og udpeger for Selskabet de smukkeste Udsigter og de glædeste Ansigter, saa fejler det sjældent, at der har sat sig saadan en Hr. Hansen eller Hr. Pedersen eller Hr. Eriksen bag i Vognen og giver deres onde Lune Luft i saa høje Toner, at de forbigaaende rent glemmer at se paa de glade Kuske for at høre paa de gnavne Passagerer, ja, hvad der er meget værre, siger til sig selv: »Det kan vist ikke være de unge Menneskers eget Køretøj, ellers tillod de vel ikke disse utidige Herrer at spolere Skovturen for deres Medpassagerer«.

I Juniheftet af »Strejftog« har der sat sig ikke mindre end to »utidige« op at køre, og, da »Kvinden og Samfundet« allerede i sit sidste Nummer har beskæftiget sig med Hr. Pedersen, vil vi ikke fornærme Hr. Hansen med at forbigaa ham helt i Tavshed, skøndt han unægtelig frister dertil. Thi medens Hr. Pedersen er en frejdig, ung Mand, som »kæmper med aaben Pande« og ikke er bange for at sige, at naar det staar skrålt til med Mændene i dette Land, saa er det, fordi de forsømmer deres første Mandfolkepligt, nemlig den at være Kvindens Hoved, hvorfor Kvinden hurtigst mulig maa sættes ud af det offentlige Liv, for at Manden igen kan føres tilbage til Pligtens Vej, — saa har Hr. Hansen forlængst opgivet Ævret med Hensyn til Kvinderne og kun sat sig op paa de unges Køretøj for at konstatere for enhver, som gider høre derpaa, det ubegribelige Faktum, at til Trods for, at han selv og de fleste Rigsdagsmænd og et overvejende Flertal af Danmarks Kvinder ikke ønsker Kvindernes Valgret, saa faar vi den dog, og i første Række fordi Dansk Kvindesamfunds »stærktalende Bestyrelse« vil have det saadan, thi saa stor er »Politikernes Fejghed«.

Vi maa give Hr. Hansen Ret, i, at »det er i Grunden beskæmmende« — ikke saa meget for Dansk Kvindesamfund — som for de Mænd, hvis første Mandfolkepligt det er at være Kvindens Hoved, og det forekommer os, at der hører en rent ud Jacob Pedersensk Frejdighed til under saa ydmygende Omstændigheder at paaberaabe sig sit Privilegium som »Hoved«.

Men Kvindevalgretten faar vi altsaa, fordi Dansk Kvindesamfund vil have den;

og Landsafstemningen faar vi ikke, fordi Dansk Kvindesamfund ikke vil have den, men frejdigvæk har erklæret, at dets Arbejde for Gennemførelsen af Kvindernes Valgret vil blive ganske upaavirket af Resultatet af en saadan Afstemning.

Hermed faldt Hr. Hansens sidste Haab om med sit overvejende Flertal af Danmarks Kvinder at kunne spænde Ben for Kvindevalgretten. Den vil fremdeles gaa sin støtte Gang gennem Rigsdagen, til Spørgsmaalet er løst paa en for Dansk Kvindesamfund tilfredsstillende Maade, og der er derfor ikke andet for d'Hrr. Hansen og Konsorter at gøre end at sætte sig op i ethvert ungt, gæstfrit Køretøj, som byder sig til, og lade deres fortrædelige Lune gaa ud over de skikkelige Medpassagerer og høflige Kuske, til disse omsider taber Taalmodigheden og sætter dem af for under Piskeknald og glade Raab at lade Hestene strække ud ind i Fremtidslandet, hvor der ikke gives andre »Hoved«-Privilegier end de *kloge Hoveders*.

G. L.

Skandinavisk Kvindevalgrets- møde paa Skodsborg Sanatorium.

Det var en udmærket Idé af Fru *Johanne Ottosen* at benytte de mange svenske, norske, finske og danske Kurgæsters Nærværelse som en Anledning til Afholdelse af det Møde, der fandt Sted Tirsdag d. 18. ds. — Det Hele var improviseret. Først om Tirsdagen allarmedes D. K.s Hovedkontor til Udrykning med en Taler, som det p. Gr. af Ferie og Sommervarme var nok saa vanskelig at faa fat paa. — Besværet lønnes imidlertid. Det blev et overmaade vellykket Møde.

Medens Lynene blinkede og Tordenen rullede i det Fjerne, samledes ca. 200 Kurgæster og andre Landliggere i vort berømte Sanatoriums luftige Gymnastiksal.

Unge hvidklædte Piger med gule Skærf (de internationale Kvindevalgretsfarver) fungerede som Marskaller og uddelte Tryksager. — »Kvinden og Samfundet« for d. 15. Juni med Billedet af D. K.s Møde paa Skamlingsbanken d. 4. Juni blev omdelt og studeredes meget ivrigt af de svenske,